

Volgend jaar vieren we 80 jaar vrede en vrijheid in Nederland, maar op heel veel plekken op aarde is vrede ver weg.

De oorlog in Oekraïne en de oorlog in Gaza kloppen elke dag aan onze deur in de vorm van nieuwsberichten, vluchtelingen en de zorg of angst dat ook wij onderdeel worden van het conflict. Thuis, in het Dorpshuis of wachtend bij het schoolplein hebben we het hierover.

En ook elders zijn er brandhaarden vol conflicten en geweld. Ze leren ons dat vrede en vrijheid nooit vanzelfsprekend zijn.

De onvoorstelbare beklemming van oorlog is na 79 jaar vrede en veiligheid in Nederland weggeëbd. Maar voor sommige inwoners, ook hier in Langbroek, is 'de oorlog' wel degelijk realiteit. Zij vrezen elke dag voor het welzijn van hun geliefden en naasten, die leven in een oorlogsgebied, waar ook ter wereld.

Omgaan met oorlog, geweld en bedreiging; hoe doe je dat? Hoe houd je je hoofd koel en je hart warm als angst en onzekerheid overheersen? Als je boos, verdrietig en onzeker bent over wat er in de wereld gebeurt, terwijl je er maar weinig grip op hebt?

In Langbroek zijn we trots op iemand die een keus maakte: onze verzetsstrijder Jan de Bloois, alias Piet de Springer. Na zijn opleiding tot agent van het Bureau Inlichtingen in Engeland, werkte hij 1944 in Langbroek als koerier, verbindingsman en codist.

Veel geallieerde piloten loodste hij door bezet gebied, tot hij op 30 december 1944 sneuvelde bij zijn poging om ontvangen telegrammen uit handen van de bezetter te houden. We blijven hem herdenken. Dat doen we jaarlijks hier, bij zijn monument, samen met de familie De Bloois en dat doen we in onze hoofden en harten.

Juist in tijden van oorlog en geweld kunnen ook wij het verschil maken door hoop te houden en elke dag te werken aan vrede. Dat hoeft niet iets groots en meeslepends te zijn. Want de liefdevolle manier waarop wij met anderen omgaan, ongeacht de tegenstellingen en verschillen, is een geschenk dat wij elkaar kunnen geven.

We moeten bij onszelf beginnen, het zelf doen. Want als wij niet de moed vinden om de vrede te winnen, wie dan wel?

Ik draag een gedicht voor van Duits predikant en theoloog Martin Niemöller.
Het gaat over de moed om te spreken in plaats van een excuus te zoeken om te
zwijgen. Het gaat als volgt:

Toen de nazi's de communisten arresteerden
Heb ik gezwegen;
Ik was immers geen communist.

Toen ze de sociaaldemocraten gevangen zetten
Heb ik gezwegen;
Ik was immers geen sociaaldemocraat.

Toen ze de vakbondsleden kwamen halen
Heb ik niet geprotesteerd;
Ik was immers geen vakbondslid.

Toen ze de Joden opsloten
Heb ik niet geprotesteerd;
Ik was immers geen jood.

Toen ze mij kwamen halen
Was er niemand meer
Die nog protesteren kon.

—

Ik spreek de hoop uit dat wij allen de moed hebben en houden om te spreken.
Zie elkaar als mens van vlees en bloed met angsten en zorgen, liefde en
talenten. Iemand die liefheeft en het waard is om van te houden.
Laat er geen einde komen aan de vrede, zowel in onze harten als in ons land.